

Bedankt voor het downloaden van dit artikel. De artikelen uit de (online)tijdschriften van Uitgeverij Boom zijn auteursrechtelijk beschermd. U kunt er natuurlijk uit citeren (voorzien van een bronvermelding) maar voor reproductie in welke vorm dan ook moet toestemming aan de uitgever worden gevraagd.

Boom

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikelen 16h t/m 16m Auteurswet 1912 jo. Besluit van 27 november 2002, Stb 575, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorecht te Hoofddorp (postbus 3060, 2130 KB, www.reprorecht.nl) of contact op te nemen met de uitgever voor het treffen van een rechtstreekse regeling in de zin van art. 16l, vijfde lid, Auteurswet 1912.

Voor het overnemen van (een) gedeelte(n) uit deze uitgave in bijvoorbeeld een (digitale) leeromgeving of een reader in het onderwijs (op grond van artikel 16, Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot Stichting Uitgeversorganisatie voor Onderwijslicenties (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.stichting-uvo.nl).

No part of this book may be reproduced in any way whatsoever without the written permission of the publisher.

info@bua.nl
www.boomuitgeversamsterdam.nl

Het leven is een toverbal

door Ferdinand Grapperhaus

Die ochtend was de sfeer al wat landerig geweest, de eendjes in de vijver voor het paleis gingen nauwelijks het water op, het paar reigers zat dromerig op het nest langs elkaar heen te kijken.

Langzaam en secuur zette hij de schaar aan de verst uitgroeide baardharen. Kijk, daar had hij zo een stuk of vier lelijk lange haren in één keer te pakken! Hij begon uit tevredenheid een Nederlandstalig liedje te neuriën – maar wat was het nou? Hij kon er niet op komen ... ‘Het Land van Maas en Waal’? Neenee, niet die. ‘Alles kan een mens gelukkig maken’? Ook niet!

‘Aleeeeeeeex??’, schalde het van beneden door de galmende gangen van Huis ten Bosch.

Hij gromde, was het kwijt. Maar terwijl hij de gang op liep om ‘Ja, Max?’ terug te roepen, bleef het in zijn hoofd zitten.

‘Het is Dicky Scoff! Of je vanmiddag ergens een gaatje heeeeebt?’

Ach nee, was het weer zover? Wéér die miezerige vertoning van een herenfiets aan de voet van het veel te hoge bordes, met die enorme trappen. Vreemd eigenlijk dat die ouwe Donner daar nooit over zijn veel te lange jaspenden was gestruikeld.

Hè, balen – en ze zouden net komen praten over een nieuw laken voor het biljart. Daar had hij zich nou zó op verheugd. Hij zou over de kleur gaan beslissen met de twee kamerheren, die trouwens een behoorlijk goed keutje legden, tjongejonge.

‘Max, zeg maar dat het oké is, en vraag of hij misschien een hapje wil blijven mee-eten.’

‘Doen ze toch nooit?’

‘Nee, maar het is wél oud-Hollands om dat aan te bieden, Max! Onthou dat nou eens.’

Wéér zo’n ontslagbrief. Jammer wel, hij had Dick Schoof altijd zo’n fatsoenlijke vent gevonden. Iemand die bereid was geweest om dat rariteitenkabinet te leiden, in een moeilijke tijd ook nog. Nou ja, het leven is een toverbal.

Hij kon vanmiddag niet weg; je wist nooit wanneer zo iemand dan langskwam.

De middag duurde en duurde maar, en dat deuntje bleef ondertussen in zijn kop hangen. Hij was de tijd doorgekomen met een paar oude sudoku’s.

Eindelijk, daar was Dicky. Kijk nou! Geen fiets, maar een dikke Audi, zeg!

‘Nou jammer hoor, Dicky’, probeerde hij vrolijk. ‘Zien we u nog terug in Schoof II?’

Maar de grafstem waarmee Schoof ‘Nee, majesteit’ zei, was ondubbelzinnig.

‘Ehm... happie mee-eten misschien? Of samen een keutje leggen?’

Maar Schoof was alweer het bordes aan het afdalen.

‘Wacht!’, riep hij hem nog net op tijd na. Schoof keek hoopvol naar boven.

‘Weet u welk liedje dit is? Het zit de hele dag al in mijn hoofd, ik word er gek van’ – en hij neuriede het voor.

‘Ja hoor. Het “Koningslied”. *De dag die je wist dat zou komen*’, zei Schoof droogjes, waarna de chauffeur het autoportier achter hem sloot.

Ja, dat is hem! dacht de koning. Het lied van mijn eigen kroning nog wel. ‘De dag die je wist dat zou komen ...’

Goeie kerel, die Schoof.